

z pořadu práva, právem rekursní soud usoudil, že v tomto sporu nejde o nárok podle § 40 zákona č. 443/1919 Sb. z. a n., o kterém by mělo být rozhodováno pořadem stolic úřadů samosprávných, nýbrž o nárok, o kterém přísluší rozhodovati soudům.

Čís. 15895.

Podle § 232, odst. 3, c. ř. s. trvají soukromoprávní účinky podání žaloby jen, když žaloba byla odmítnuta pro nepříslušnost a totožný nárok byl vznesen v třicetidenní lhůtě u příslušného soudu, nikoli byla-li dřívější určovací žaloba zamítnuta pro nedostatek předpokladů § 228 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 4. března 1937, Rv II 976/36.)

Srv. rozh. č. 12595, 9876 Sb. n. s.

Žalobce podal dne 28. května 1935 na žalovanou žalobu na zjištění, že smlouvou ze dne 8. ledna 1933 byl mezi ním a žalovanou sjednán služební poměr za podmínek ve smlouvě blíže stanovených. Žaloba ta byla pravoplatně zamítnuta, a to rozsudkem nejvyššího soudu pro nedostatek právního zájmu na bezodkladném určení, poněvadž mohlo být žalováno na plnění. Žalobce poté podal v třicetidenní lhůtě žalobu, o níž nyní jde, a domáhá se jí na žalované zaplacení nároků příslušejících mu podle uvedené smlouvy, od níž podle jeho tvrzení žalovaná bezdůvodně odstoupila. Nižší soudy žalobu zamítly s poukazem na předpis § 8, odst. 6, zák. č. 154/1934 Sb. z. a n.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody :

V souzené věci jde o to, zda byla žalobcem dodržena lhůta § 8, odst. 6, zák. č. 154/1934 Sb. z. a n. Žalobce míní, že lhůtu tu dodržel, ježto po zamítnutí určovací žaloby podal v 30 dnech novou žalobu o plnění, a že také v žalobě určovací již požadoval placení zadržovaných měsíčních částek 500 a 300 Kč. Nejvyšší soud dovodil již v rozhodnutí č. 12595 Sb. n. s., k němuž se pro stručnost odkazuje, že ustanovení § 232, odst. 3, c. ř. s. v doslovu zák. č. 23/1928 Sb. z. a n. se týká i žalob, jež jsou vázány na propadnou lhůtu. O takovou žalobu jde v souzené věci. V rozhodnutí č. 9876 Sb. n. s. dovodil však nejvyšší soud, že ustanovení § 232, odst. 3, c. ř. s. jest výjimkou z pravidla, že tudíž toto ustanovení nelze vykládati extensivně. Podle toho trvají sice soukromoprávní účinky podání žaloby, když žaloba byla soudem odmítnuta pro nepříslušnost a totožný nárok byl vznesen v třicetidenní lhůtě u příslušného soudu, netrvají však, když byla dřívější určovací žaloba zamítnuta pro nedostatek předpokladů § 228 c. ř. s. V určovací žalobě a žalobě na plnění nejde o týž nárok a také návrh není totožný. Když se žalobce zmiňuje v určovacím návrhu v žalobě určovací o placení paušálu

500 Kč a garancie 300 Kč měsíčně, jde jen o uvedení jedné z podmínek smlouvy služební, jež měla býti rozsudkem zjištěna a neměl býti žalovaný odsouzen k zaplacení těchto částek. Nižší soudy neposoudily tedy věc mylně po právní stránce, když žalobu zamítly.

Čís. 15896.

Podmíněný zánik zástavního práva podle § 13, odst. 1, konk. ř. nemá v zápětí zrušení exekuce; lze proto i za trvání konkursu žalovati podle § 37 ex. ř. na nepřipustnost exekuce.

Věci vylučované nutno pokládati za vyloučeny z konkursní podstaty nikoli teprve tím dnem, kdy to bylo vysloveno výrokem soudním nebo uznáním příslušných orgánů konkursního řízení, nýbrž již tím okamžikem, kdy vznikly skutečnosti, o něž se opírá vyloučení věcí z konkursní podstaty.

(Rozh. ze dne 4. března 1937, Rv II 135/37.)

Srv. rozh. č. 14148, 11170, 10002, 6025, 4286, 2470 Sb. n. s.

Žalovaná firma vedla proti pozůstalosti po Šimonu M-ovi exekuci, v níž zabavila různé předměty, o nichž žalobce tvrdí, že jsou jeho vlastnictvím, domáhaje se žalobou podle § 37 ex. ř., aby exekuce na ně byla prohlášena za nepřipustnou. Žalovaná firma namítla proti žalobě jednak, že žalobce není vlastníkem vylučovaných věcí, poněvadž přihlášený dědic nebyl oprávněn prodati je bez souhlasu pozůstalostního soudu, jednak, že její soudcovské zástavní právo k zabaveným věcem zatím uhaslo podle § 13, odst. 1, konk. ř., poněvadž o jmění pozůstalosti po Šimonu M-ovi bylo zahájeno konkursní řízení. Věci ty byly usnesením věřitelského výboru však z konkursní podstaty vyloučeny, ježto k nim bylo uznáno oddělené právo žalobcovo. První soud uznal podle žaloby. Odvolací soud žalobu pro tentokrát zamítl.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

Důvody:

Soudcovské zástavní právo, nabyté v posledních 60 dnech před prohlášením konkursu, zaniká sice prohlášením konkursu podle § 13, odst. 1, konk. ř. č. 64/1931 Sb. z. a n., avšak jeho zánik není konečný, nýbrž podmíněný, neboť oživení jeho závisí na tom, bude-li konkurs zrušen podle § 166 konk. ř., jak bylo vyloženo v rozhodnutích č. 2470, 4286, 6025, 11170 Sb. n. s. Zánik zástavního práva podle § 13, odst. 1, konk. ř. nemá také o sobě v zápětí zrušení exekuce a není důvodem k jejímu zrušení, jak bylo vysloveno a odůvodněno v rozhodnutích č. 10002, 11170 a 14148 Sb. n. s. Nebyla-li tedy exekuce zrušena zánikem zástavního práva podle řečeného předpisu, jest splněn předpoklad pro připustnost žaloby podle § 37 ex. ř. i za trvání konkursu (viz rozhodnutí č. 11170 Sb. n. s.). Opačný názor odvolacího soudu nemá opory v zákoně, zejména není případné jeho